

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

navrhovatele: **P. Š.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Janem Špačkem, advokátem
sídlem Dobrovského 1303/13, 170 00 Praha 7

proti
odpůrci: **Město Žatec**
sídlem náměstí Svobody 1, 438 01 Žatec
zastoupené JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem
sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy „Změna č. 10 Územního plánu Žatec“, schváleného usnesením Zastupitelstva města Žatec ze dne 8. 9. 2022, č. 155/22,

takto:

- I.** V textové i grafické části opatření obecné povahy „Změna č. 10 Územního plánu Žatec“, schváleného usnesením Zastupitelstva města Žatec ze dne 8. 9. 2022, č. 155/22, se dnem právní moci tohoto rozsudku **zrušuje** vymezení územní rezervy SOs 102.
- II.** Návrh na zrušení opatření obecné povahy „Změna č. 10 Územního plánu Žatec“, schváleného usnesením Zastupitelstva města Žatec ze dne 8. 9. 2022, č. 155/22, **se ve zbývajícím rozsahu zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o návrhu a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 8. 2023, č. j. 142 A 2/2023-73.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se návrhy na zrušení opatření obecné povahy, podanými v zákonem stanovené lhůtě, domáhal zrušení Změny č. 10 Územního plánu Žatec, schválené usnesením Zastupitelstva města Žatec ze dne 8. 9. 2022, č. 155/22, (dále jen „Změna č. 10“), nebo alternativně zrušení části Změny č. 10, konkrétně části vymezující územní rezervu SOs 102 (územní rezerva pro smíšené obytné plochy se službami) a části upravující etapizaci výstavby, a dále zrušení Změny č. 13 Územního plánu Žatec, schválené usnesením Zastupitelstva města Žatec ze dne 24. 3. 2022, č. 41/22, (dále jen „Změna č. 13“), nebo alternativně zrušení části Změny č. 13 upravující etapizaci výstavby.
2. Soud konstatuje, že o v předchozím odstavci uvedených návrzích rozhodl již rozsudkem ze dne 16. 8. 2023, č. j. 142 A 2/2023-73, kterým zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy Změna č. 10 (výrok I.), zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy Změna č. 13 (výrok II.) a uložil navrhovateli povinnost zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení (výrok III.). Rozsudek nabyl právní moci dne 25. 8. 2023. Proti uvedenému rozsudku podal navrhovatel kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36, zrušil výroky I. a III. rozsudku krajského soudu, zatímco ve vztahu k výroku II. rozsudku krajského soudu kasační stížnost zamítl. Z uvedeného je zřejmé, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 8. 2023, č. j. 142 A 2/2023-73, zůstal pravomocný ve výroku II., tedy ohledně zamítnutí návrhu na zrušení opatření obecné povahy Změna č. 13, přičemž v uvedeném rozsahu je řízení pravomocně skončeno. Předmětem následného řízení před krajským soudem tak zůstal již jen návrh na zrušení opatření obecné povahy Změna č. 10, a proto krajský soud níže v rámci rekapitulace návrhu, vyjádření odpůrce a posouzení věci uvádí již jen argumentaci účastníků a posouzení soudu vztahující se výhradně k návrhu na zrušení opatření obecné povahy Změna č. 10.

Návrh

3. V návrhu navrhovatel předeslal, že Změnou č. 6 Územního plánu Žatec schválenou usnesením Zastupitelstva města Žatec č. 64/19 ze dne 25. 4. 2019 (dále jen „Změna č. 6“) byly jeho pozemky parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X (dále jen „navrhovatelovy pozemky“) zařazeny k zastavění v rámci plochy SOs 2 do 3. etapy výstavby, ačkoli navrhovatel požadoval jejich zařazení do 1. etapy. Již v rámci veřejného projednání této změny poukazoval na to, že předmětné pozemky navazují na zastavěné území, případně na 1. etapu uvnitř zastavěného území, a svou lokací odpovídaly pozemkům orné půdy odpůrce BK1, které odpůrce zařadil ke kolektivní výstavbě do 1. etapy, přestože navrhovatelovy pozemky pro toto zařazení byly vhodnější. Proti Změně č. 6 podal právní předchůdce navrhovatele, společnost Andante CZ, spol. s r. o., (dále jen „Andante CZ“) žalobu, o které rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 5. 2. 2020, č. j. 40 A 13/2019-103, tak, že jí vyhověl v části návrhu, kterým se právní předchůdce navrhovatele domáhal zrušení územní rezervy SOs 101. Ve zbývajícím rozsahu návrh zamítl.
4. Navrhovatel a společnost Andante CZ nadále usilovali o zařazení předmětných pozemků do 1. etapy výstavby. Společnost Andante CZ a následně navrhovatel, který se k nim po převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem připojil, tak dne 13. 11. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podali připomínky k návrhu zadání Změny č. 10, ve kterých se domáhali zařazení předmětných pozemků do 1. etapy a převedení územní rezervy SOs 101 na zastavitelnou plochu s funkčním využitím SOs – smíšené obytné se službami a její přiřazení k zastavitelné ploše SOs 2. S těmito připomínkami se pořizovatel Městský úřad Žatec, Úřad územního plánování, (dále jen „pořizovatel“) nijak nevypořádal a opomenul je.

5. Podáním ze dne 20. 10. 2021 dále navrhovatel doručil Městskému úřadu Žatec připomínku k návrhu Změny č. 10, ve které opětovně nesouhlasil s vymezením a umístěním územní rezervy SOs 102 na svých pozemcích, žádal o zrušení územní rezervy SOs 102 a převedení územní rezervy SOs 101 na zastavitelnou plochu s funkčním využitím SOs – smíšené obytné se službami a její přiřazení k zastavitelné ploše SOs 2.
6. Navrhovatel dle svých slov přejal svou dosavadní argumentaci ohledně zařazení svých pozemků do 1. etapy i do návrhu, když uvedl, že jeho pozemky jsou součástí zastavitelné plochy SOs 2 – smíšená obytná se službami zařazené do 3. etapy rozvoje, což je podle něj neúměrné, neboť se v kontextu celého města jedná o jedinou zastavitelnou plochu, která přímo navazuje na zastavěné území a je zařazena až do 3. etapy rozvoje. Za diskriminační označil to, že ačkoli již několik let žádá o zařazení svých pozemků, které jsou součástí již vymezené zastavitelné plochy, do 1. etapy výstavby, zadání Změny č. 10 navrhuje vymezení některých nových zastavitelných ploch, přičemž dle oddílu a.1.4.4 *Aktualizace navržené etapizace* navrhuje zařazení všech nově vymezených návrhových ploch přímo do 1. etapy.
7. Dále navrhovatel uvedl, že v současné době není územním plánem na celém území města vymezena žádná stabilizovaná plocha SOs – smíšená obytná se službami. V centru města je vymezena pouze jedna zastavitelná plocha (SOs 9), druhá na severním okraji (SOs 1). Poté existuje několik ploch na jižním okraji, avšak v 2. a 3. etapě, tudíž bez možnosti jejich okamžitého využití. Pro rozvoj města by podle navrhovatele bylo jistě přínosné uvolnit tuto funkci (resp. způsoby využití) do 1. etapy a umožnit její využití v rámci možné výstavby. Oproti ostatním zastavitelným plochám s funkcí SOs zařazených zejména do 2. a 3. etapy přitom je značnou výhodou přímé napojení plochy SOs 2 na komunikaci III. třídy č. 22524. To podle navrhovatele představuje další argument, proč by tato plocha měla být zastavěna dříve než jiné plochy s funkcí SOs. S těmito připomínkami se pořizovatel nijak nevypořádal a opomenul je.
8. V připomínce ze dne 20. 10. 2021 navrhovatel ve vztahu k územní rezervě namítal, že plocha SOs 2 je a má být řešena jako celek ve stejném časovém horizontu. Jedná se o souvislé území, které bude z hlediska dopravy, napojení na síť technické infrastruktury i z hlediska urbanistického provázané a není vhodné z něj části vyjímat. Komunikace například zcela jistě bude procházet napříč celou plochou SOs 2 a vyjmutím části plochy do územní rezervy by bylo efektivní dopravní řešení v ploše znemožněno. Rovněž napojení na síť technické infrastruktury je vhodné řešit kontinuálně pro celou plochu bez přerušení pro část území. Navržená územní rezerva SOs 102 tak podle navrhovatele tvoří nelogický zářez do ucelené lokality.
9. Z návrhu změny podle něj není patrný důvod a účel vymezení územní rezervy. Zástavbu lze snadněji časově oddálit etapizací. Změna územního plánu ale nestanovuje prověření konkrétní potřeby nebo plošných nároků, jak předpokládá § 23b odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Ze zcela nelogických důvodů je podle navrhovatele území již po dobu 4 let (s ohledem na dříve vymezenou a následně soudem zrušenou územní rezervu) zatíženo území

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rezervou, aniž by bylo specifikováno či bylo zřejmé, jaké konkrétní potřeby nebo plošné nároky mají být prověřovány. Územní rezerva má být však vymezena pouze pro nejkratší nutnou dobu a z jasně definovaných důvodů.

10. Jedná se dále o jedinou územní rezervu v celém územním plánu. Z územního plánu není patrné, čím je pozemek navrhovatele tak specifický, že zrovna zde byla vymezena územní rezerva. Územní plán přitom vymezuje množství zastavitelných ploch pro stejné nebo podobné využití o podobné rozloze, některé z nich ve značné vzdálenosti od středu města, bez faktické návaznosti na zastavěné území, zasahující již do volné krajiny. Ani tyto plochy však nejsou vymezeny jako územní rezervy (jedná se např. o plochy SOm 4, BV 14, SV 22 a mnoho dalších).
11. Podle informací navrhovatele měla být předmětná plocha do územní rezervy prvotně (před jejím zrušením soudem) zařazena proto, aby nemuselo být v celé lokalitě zpracovááno posouzení vlivů koncepcí na životní prostředí (proces SEA). Takovýto postup je však podle navrhovatele proti smyslu územní rezervy definované zákonem, a navíc je vůči němu neproporcionální, neboť jsou postiženy pouze jeho plochy. Opakovaně zároveň dochází k zařazení plochy do územní rezervy, aniž by v průběhu let byly činěny jakékoli kroky k prověření tohoto území.
12. Zároveň navrhovatel poukázal na neudržitelnost argumentace odpůrce, který na návrh na zrušení územní rezervy na pozemcích navrhovatele reagoval takto: *„Další rozšíření plochy SOs 2 by bylo dalším navýšením rozsahu zastavitelných ploch. Město Žatec má v ÚP vymezený dostatek dosud nezastavěných zastavitelných ploch pro širokou škálu různých způsobů využití a nové záměry k prověření změnami ÚP povoluje pouze v rámci již dříve odsouhlaseného obvodu zastavěného území a zastavitelných ploch nebo v drobných prolukách mezi rozptýlenou zástavbou.“* Odpůrce tedy podle navrhovatele bez časového omezení a adekvátního zdůvodnění zatěžuje jeho pozemky územní rezervou, argumentuje přitom dostatkem nezastavěných ploch pro širokou škálu různých způsobů využití a povolováním nových ploch pouze v obvodu odsouhlaseného obvodu území nebo v drobných prolukách, a současně bez jakéhokoliv zdůvodnění navyšuje plochy v 1. etapě zastavitelnosti o dalších 13 ha, jak učinil v rámci Změny č. 13 (viz níže). Přeražení 13 hektarové plochy v polích do 1. etapy podle navrhovatele jistě nelze podřadit pod dříve odsouhlasený obvod zastavěného území nebo dokonce drobnou proluku.

Vyjádření odpůrce k návrhu

13. Odpůrce k výzvě soudu předložil spisovou dokumentaci a písemné vyjádření k návrhu. Celý proces pořízení Změny č. 10 podle něj proběhl v souladu se zákonem. Navrhovatel podle jeho názoru navíc nebyl nijak dotčen na svých právech a spíše se snaží Změnu č. 10 zneužít k prosazení vlastních zájmů, ačkoli již v rámci předchozích změn územního plánu byly jeho požadavky (resp. požadavky jeho právní předchůdkyně – společnosti Andante CZ) vypořádány s tím, že jeho pozemky zkrátka nemohou být zařazeny do 1. etapy výstavby.
14. Změnou č. 10 ve vztahu k pozemkům navrhovatele nedošlo k žádné podstatné změně. Navrhovatel napadá pouze to, že pořizovatel územního plánu neakceptoval jeho návrhy na změnu schváleného územního plánu, který mimo jiné byl potvrzen zdejším soudem. Bez relevance jsou i představy navrhovatele o ideálním využití města Žatce. Důvody ponechání pozemků navrhovatele ve 3. etapě výstavby stále trvají a v odůvodnění Změny č. 10 jsou zřetelně zopakovány. Navrhovatel ani ve svém návrhu neuvádí, jak a zda vůbec se změnily

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okolnosti do té míry, že nastavená etapizace již nadále nemůže obstát. Argumentace, že nově vymezované zastavitelné plochy byly zařazeny hned do 1. etapy výstavby, je podle odpůrce vytržena účelově z kontextu. Navíc žádné nové zastavitelné plochy nebyly vymezeny, protože už jako zastavitelné vymezeny byly a změnou využití se mění na přestavbové nebo na zastavitelné, nicméně ke změně etapizace nedochází.

15. Pokud jde o územní rezervu SOs 102, odpůrce na připomínky navrhovatele reagoval detailním a zcela vyčerpávajícím způsobem, k čemuž odkázal na str. 34 až 37 Změny č. 10. Již při zadání Změny č. 10 vyšel vstříc navrhovateli, protože bylo rozhodnuto přesunout plochu územní rezervy na jihovýchodní stranu pozemku, tj. provést směnu územní rezervy za adekvátní část zastavitelné plochy, a tedy zrušit poměrnou část ze zastavitelné plochy SOs 2. Takto navržená plocha územní rezervy si klade za cíl zlepšení možnosti napojení zastavitelných ploch navrhovatele na dopravní a technickou infrastrukturu. Územní rezerva je v daném případě vhodným nástrojem, protože pokud mezi navrhovatelem a odpůrcem nedošlo z dlouhodobého hlediska k ustálení oboustranně přijatelného řešení, nelze zde prozatím naplnit požadavek § 18 odst. 2 stavebního zákona. Územní rezerva tak deklaruje možnost vymezení zastavitelné plochy do budoucna, protože lze očekávat postupné zastavování pozemků směrem od silnice. K zařazení zastavitelné části pozemku v ploše SOs 2 až do 3. etapy výstavby došlo podle odpůrce z legitimních důvodů. Vzhledem k pomalému postupu růstu zástavby města v současné době jsou však tyto předpoklady zatím jen zcela předběžné, a proto je územní rezerva legitimním a rozumným řešením. S ohledem na skutečnost, že pozemky navrhovatele jsou značně rozlehlé a bylo by zapotřebí hodnocení SEA, na které navrhovatel nijak finančně nepřispěl, omezil odpůrce rozsah zastavitelnosti na 5 hektarů s tím, že na zbytek plochy stanovil územní rezervu. Její umístění pak oproti Změně č. 6 bylo přizpůsobeno a řádně odůvodněno. Navrhovatel neuvádí, z čeho tak dovozuje diskriminaci a neproporcionalitu. Navrhovatel byl jediným subjektem s tak rozlehlými pozemky, když jím zmiňované plochy SOm 4, BV 14 nebo SV 22 nejsou vůbec srovnatelné. Existoval-li legitimní a zákonný důvod pro omezení těchto pozemků, navíc v tom nejmenším možném rozsahu a s řádným odůvodněním, nemůže se navrhovatel podle odpůrce podívat tomu, že byly dotčeny právě jeho pozemky. V daném území nadto existuje ještě jedna územní rezerva DG 102.

Replika navrhovatele

16. Navrhovatel dne 8. 8. 2023 ve své replice k vyjádření odpůrce podle svých slov upřesňuje, že jeho námitky proti Změně č. 10 spočívají nejen v tvrzení, že odpůrce se nijak nevypořádal s námitkami navrhovatele, kterými navrhovatel žádal o přeřazení svých pozemků z 3. do 1. etapy, ale že se cítí dotčen na svém vlastnickém právu také tím, že Změnou č. 10 došlo k zařazení části pozemků ve vlastnictví navrhovatele do 3. etapy, proti čemuž svými návrhy a námitkami brojil. Změnou č. 10 totiž bylo rozhodnuto o novém vymezení územní rezervy a taktéž o zahrnutí části jeho pozemku parc. č. 5890/2, na kterém byla původně vymezena územní rezerva (původní plocha SOs 101), do plochy SOs 2, a to do 3. etapy. Navrhovatel nesouhlasí s novým vymezením územní rezervy. Se zahrnutím této části svého pozemku do plochy SOs 2 totiž souhlasí pouze v případě, že bude tato část plochy zahrnuta do 1. etapy výstavby.
17. Navrhovatel dále poukázal na to, že zastupitelstvo o územní rezervě rozhodlo po zrušení opatření obecné povahy soudem v únoru 2020 opětovně až v září 2022. Podmínkou

vymezení územní rezervy přitom je její dočasnost. Již proto by měla být územní rezerva na jeho pozemcích zrušena.

18. Navrhovatel si dále stěžoval na to, že je vůči němu dlouhodobě postupováno diskriminačně, jeho plochy jsou „přeskakovány“, ačkoli původně definovaná kritéria splňují lépe než plochy jiných vlastníků, a zopakoval argumentaci již uvedenou v návrhu. Nově navrhovatel popsal okolnosti spojené se Změnami č. 6 a 9 Územního plánu města Žatec, na základě kterých uzavřel, že přerážením plochy SV 17 do 1. etapy došlo k obcházení pravidla stanoveného v územním plánu.
19. Podle navrhovatele není pravdou, že tím, že se záměr „pouze posune v čase“, nedojde v jiných částech města k nežádoucímu zahuštění automobilové dopravy a ke zhoršení životních podmínek. Právě etapizace a postupné uvolňování ploch za podmínek stanovených v Územním plánu mělo garantovat, že doprava a nároky na infrastrukturu budou navyšovány koordinovaně ve směru od centra a v jednotlivých etapách tak, aby nedocházelo k přeskakování pro rozvoj města vhodnějších ploch. Zdůvodnění námitky je tak podle navrhovatele zcela nelogické a popírá samotnou podstatu etapizace tak, jak má být dle zastupitelstvem schváleného územního plánu aplikována.

Vyjádření odpůrce k replice navrhovatele

20. Odpůrce se k replice navrhovatele vyjádřil v podání ze dne 14. 8. 2023, ve kterém především zdůraznil, že od navrhovatele neobdržel námitku ve vztahu k veřejnému projednání Změny č. 10. Změna č. 10 podle odpůrce jen převzala úpravu územního plánu ve smyslu Změny č. 6, která již byla předmětem posouzení zdejšího soudu.

Ústní jednání soudu

21. Při jednání soudu konaném dne 16. 8. 2023 právní zástupce navrhovatele odkázal na návrh a zejména repliku. Není podle něj pravdou, že by proti Změně č. 10 nepodal námitky. Přistoupil totiž k námitkám společnosti Andante CZ ze dne 13. 11. 2020, se kterými se odpůrce nevypořádal.
22. Substituční právní zástupce odpůrce při tomtéž jednání odkázal na svá vyjádření. Podle něj není tvrzeno dotčení na právech. Na straně navrhovatele jde jen o subjektivní nesouhlas.
23. K soudnímu jednání konanému dne 8. 1. 2025 se dostavil pouze substituční právní zástupce odpůrce. Právní zástupce navrhovatele po obdržení předvolání k předmětnému jednání sdělil soudu, že navrhovatel souhlasí s rozhodnutím bez jednání. Na toto sdělení reagoval soud přípisem adresovaným právnímu zástupci navrhovatele, doručeným dle doručky 30. 12. 2024, ve kterém ho informoval, že jednání se musí konat z důvodu, že na konání jednání trvá odpůrce. Zároveň soud právního zástupce navrhovatele vyrozuměl, že jeho (i navrhovatelova) účast na soudním jednání není nutná. Vzhledem k tomu, že navrhovatel a jeho zástupce se k nařízenému jednání nedostavili, vycházel soud z toho, že neměli zájem účastnit se soudního jednání. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) věc projednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
24. Substituční právní zástupce odpůrce při soudním jednání dne 8. 1. 2025 uvedl, že při pořizování Změny č. 10 nebylo smyslem vytvořené územní rezervy SOs 102 obcházení zákona o posuzování vlivů. Předmětná územní rezerva měla sloužit k zakonzervování území, na kterém byla vytvořena, aby mohlo dojít k prověření připojení na infrastrukturu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v daném území. Územní rezerva byla vytvořena i s ohledem na plánovanou změnu v etapizaci výstavby. Motivy vytvoření územní rezervy SOs 102 ve Změně č. 10 byly dle substitučního právního zástupce odpůrce odlišné od motivů, které vedly k vytvoření územní rezervy SOs 101 ve Změně č. 6. Substituční právní zástupce odpůrce dále vyjádřil pochybnost, v čem vlastně navrhovatel spatřuje dotčení svých práv, když se jedná o velmi malou plochu územní rezervy, kdy navíc při umístění předmětné územní rezervy v rámci pozemků navrhovatele vyšel odpůrce navrhovateli maximálně vstříc.

25. Soud při uvedeném jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. z vlastní iniciativy provedl důkaz textovou částí Změny č. 6, strany 1-4, 115 a 116 ohledně stanovisek dotčeného orgánu ochrany životního prostředí – Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství.

Posouzení věci soudem

26. Napadené opatření obecné povahy soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé sedmého dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu, přičemž obsahuje-li návrh předepsané náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
27. Soud může shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, pokud opatření obecné povahy nebo jeho část jsou v rozporu se zákonem, nebo pokud ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo pokud opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (srov. § 101d odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě pro podání návrhu stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. namítáno.
28. Soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je tedy ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 101b odst. 2 větě druhé s. ř. s., podle které obsahuje-li návrh návrhové body, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. V případě po procesní stránce perfektního návrhu, jaký byl podán i v projednávané věci, je tedy pozdější uplatňování dalších návrhových bodů, které nejsou jen rozhojněním či upřesněním v návrhu uplatněné argumentace, zcela vyloučeno. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi návrhovými body, které byly řádně uplatněny v samotném návrhu. Projednání později uplatněných návrhových bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27, nebo ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014-62). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm návrhovým bodům, které navrhovatel nově vznesl v replice ze dne 8. 8. 2023, tj. po nastoupení účinků koncentrace řízení spojených s podáním perfektního návrhu.
29. Soud se proto nemohl zabývat až v replice, tj. opožděně uplatněným faktickým rozšířením návrhu (resp. minimálně alternativního petitu) na zrušení Změny č. 10, podle kterého se

navrhovatel cítí být dotčen na svém vlastnickém právu také tím, že Změnou č. 10 došlo k zařazení části pozemků v jeho vlastnictví (původní plochy územní rezervy SOs 101, kterou soudu zrušil při přezkumu Změny č. 6) do 3. etapy. V návrhu však navrhovatel proti tomu, že plocha původně vymezené a následně soudem zrušené územní rezervy SOs 101 byla zařazena do 3. etapy výstavby, nic nenamítal. Uvedený závěr soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36 (body 12 a 13 odůvodnění rozsudku). Pro přehlednost soud dodává také to, že námitky navrhovatele v návrhu stran územní rezervy směřovaly „pouze“ proti samotnému vymezení územní rezervy SOs 102, nikoli však přímo proti jejímu umístění v rámci plochy SOs 2.

30. Soud se dále zabýval jednotlivými návrhovými body návrhu na zrušení Změny č. 10, resp. její části vymezující územní rezervu SOs 102 (územní rezerva pro smíšené obytné plochy se službami) a části upravující etapizaci výstavby. Na tomto místě soud připomíná, že předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 16. 8. 2023, č. j. 142 A 2/2023-73, byl ve vztahu k posouzení Změny č. 10 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36. Nejvyšší správní soud sice aproboval vyhodnocení některých návrhových námitek zdejším soudem jako opožděných či nedůvodných (viz v podrobnostech výše i níže), nicméně zrušil rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti posouzení územní rezervy SOs 102 pro nedostatek důvodů. Neztotožnil s argumentací krajského soudu, že daný návrhový bod byl neprojednatelný pro svou neurčitost. Nejvyšší správní soud ve zmíněném zrušujícím rozsudku uvedl, že *„soud nemá za navrhovatele domýšlet právní argumenty, na druhou stranu však platí zásada soud zná právo (iura novit curia). Soud tak není při posouzení věci omezen jen na argumentační linii navrhovatele nebo odpůrce, ale může (a měl by) posoudit uplatněné návrhové body autonomně a po právní stránce vyhodnotit věc komplexně. Je přitom oprávněn vybočit z právních důvodů návrhu například tím, že je právně překvalifikuje.“* Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„krajský soud námitku, že byla územní rezerva vymezena v rozporu se zákonem, řádně neposoudil, neboť se nezabýval jejím zákonným účelem ani tím, zda byl tento účel v projednávané věci naplněn. S ohledem na to, že krajský soud shledal námitku stěžovatele neprojednatelnou, ačkoli projednatelná byla, není z jeho rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele uvedenou v návrhu.“* Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že v dalším řízení bude krajský soud povinen k námitkám navrhovatele řádně vysvětlit, zda považuje územní rezervu za souladnou se zákonem a z jakých důvodů, a že se bude muset krajský soud zabývat i tím, zda odpůrce vymezením územní rezervy neobchází povinnosti stanovené zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“). Krajský soud konstatuje, že výše uvedené názory a závěry Nejvyššího správního soudu jsou pro krajský soud v nyní projednávané věci závazné ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.
31. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace a po provedeném jednání dospěl soud k závěru, že návrh je důvodný pouze zčásti.
32. Důvodnou soud neshledal v první řadě námitku navrhovatele, podle které odpůrce pochybil, neboť se podle navrhovatele nijak nevypořádal s jeho připomínkami a opomenul je. Po seznámení se spisovou dokumentací soud konstatuje, že mělo jít zřejmě o připomínky k návrhu zadání Změny č. 10 podané dne 13. 11. 2020, které navrhovatel takřka celé převzal do návrhu (body 6 a 7 odůvodnění tohoto rozsudku). Obsahem tohoto podání byl zkráceně řečeno požadavek navrhovatele na přearažení jeho pozemků ze 3. do 1. etapy výstavby (resp.

v případě plochy původně vymezené územní rezerva SOs 101 šlo o požadavek na vymezení této plochy jako zastavitelné a její přiřazení k ploše SOs 2).

33. Ze str. 37 svazku I textové části Změny č. 10 vyplývá, že tyto žádosti navrhovatele byly předloženy zastupitelstvu, které s nimi usnesením č. 12/22 ze dne 17. 2. 2022 nesouhlasilo. Nelze tedy říct, že by žádosti navrhovatele zůstaly opomenuty, ale naopak lze konstatovat, že se jimi příslušné orgány zabývaly. Jelikož šlo o připomínky k návrhu zadání změny opatření obecné povahy podané podle § 47 odst. 2 stavebního zákona, nebylo povinností se s nimi vypořádávat v samotném textu opatření obecné povahy. O takovýchto připomínkách se nerozhoduje, pořizovatel by je měl však vyhodnotit a analyzovat s tím, že je může použít jako podklad pro úpravu návrhu zadání. V tomto směru tedy soud uzavírá, že o připomínkách navrhovatele bylo rozhodnuto zákonem předvídaným způsobem. Uvedené závěry krajského soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36 (body 16 a 17 odůvodnění rozsudku).
34. I další návrhové body navrhovatel převzal z právě zmíněných připomínek k návrhu zadání změny opatření obecné povahy podaných podle § 47 odst. 2 stavebního zákona dne 13. 11. 2020. Navrhovatel tak namítá, že jeho pozemky jsou součástí zastavitelné plochy SOs 2 – smíšená obytná se službami zařazené do 3. etapy rozvoje, což je podle něj neúměrné, neboť se má v kontextu celého města jednat o jedinou zastavitelnou plochu, která přímo navazuje na zastavěné území a je zařazena až do 3. etapy rozvoje. Za diskriminační označil to, že ačkoli již několik let žádá o zařazení svých pozemků, které jsou součástí již vymezené zastavitelné plochy, do 1. etapy výstavby, zadání pro Změnu č. 10 navrhovalo vymezení některých nových zastavitelných ploch, přičemž dle oddílu a.1.4.4 Aktualizace navržené etapizace navrhuje zařazení všech nově vymezených návrhových ploch přímo do 1. etapy.
35. Této argumentaci soud nemůže přisvědčit minimálně ze dvou zjevných důvodů.
36. První z nich plyne z toho, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k závěru, že proporcionalita přijatého řešení nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohl-li ji pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele posoudit odpůrce v průběhu pořizování daného opatření obecné povahy. Soud se dříve neuplatněnou námitkou nepřiměřenosti zásahu do práv vlastníka zabývá jen v případech, kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli již v době přípravy územního plánu zcela zjevný a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blížící se vyvlastnění dotčených nemovitostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016-35, nebo ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31). Platí, že *„pokud dotčení vlastníci pozemků nevyužili „upraveného a posouzeného návrhu územního plánu“ k uplatnění plnohodnotné námitky (§ 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona) o nepřiměřenosti zásahu do svého vlastnického práva, potažmo práva na podnikání, nemohou se úspěšně domáhat toho, aby soud tento zásah přezkoumal tzv. v první linii“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 257/2016-49).
37. Zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu tedy může soud zásadně pouze v případě, že se k ní již vyjádřil pořizovatel v procesu přípravy územního plánu na základě podané námitky. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není možné po soudu rozhodujícím ve správním soudnictví požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatele, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

územního plánu. Jinými slovy, nelze po soudu požadovat, aby odborně hodnotil, zda je opatření obecné povahy ve formě územního plánu, jakožto vysoce odborného a komplexního dokumentu, ve vztahu k navrhovateli přiměřené, či nikoliv, pokud přiměřenost neměl možnost posoudit orgán veřejné správy, který územní plán nechává zpracovat specializovanými a kvalifikovanými subjekty v oboru a s ohledem na závazná stanoviska dalších dotčených subjektů, resp. orgán, který ho schvaluje.

38. Lze tedy shrnout, že pokud navrhovatel proti upravenému a posouzenému návrhu Změny č. 10 ve smyslu § 52 odst. 1 stavebního zákona nevznesl konkrétní námitky týkající se přiměřenosti úpravy nastolené územním plánem, a odpůrce na ně proto nemohl adekvátně reagovat a vysvětlit, proč je důraz kladen právě na onen či jiný zájem, nemůže se soud nyní příslušnými návrhovými body zpochybňujícími proporcionalitu přijatého řešení blíže zabývat, neboť se v nyní projednávané věci zjevně nejedná o zásah blížící se svou intenzitou vyvlastnění. Navrhovatel navíc svou pasivitu v tomto směru ani nijak nevysvětlil. Podání připomínek k návrhu zadání změny opatření obecné povahy podané podle § 47 odst. 2 stavebního zákona dne 13. 11. 2020 je v tomto ohledu nedostatečné, neboť – jak již bylo řečeno – o takovýchto připomínkách se nerozhoduje, pořizovatel je však může použít jako podklad pro úpravu návrhu zadání. V tomto případě se žádostmi, které byly faktickým obsahem připomínek, zabývalo zastupitelstvo. Uvedené závěry krajského soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36 (bod 18 odůvodnění rozsudku).
39. Tvrzení v těchto připomínkách uvedená a následně převzatá do návrhu by však neobstála, ani kdyby byla řádně uplatněna. Dalším důvodem, pro který by soud nemohl námitce navrhovatele vyhovět, by totiž bylo i to, že navrhovatel používá argumentaci, která ve vztahu k jeho pozemkům neplatí – ty totiž na rozdíl od jiných pozemků spadajících do plochy SOs 2 na zastavěné území přímo nenavazují. Navrhovatel se přitom může domáhat výhradně ochrany svých práv. Zároveň kulhá i jeho tvrzení o pozemcích, se kterými by mohl své pozemky srovnávat. Kromě toho, že je navrhovatel konkrétně nespecifikuje, je již z pouhého náhledu na výkres týkající se změn etapizace dle Změny č. 10 zjevné, že zařazení do 1. etapy se týkalo pozemků, které jsou s těmi jeho nesrovnatelně velikostně, z hlediska umístění a mají též odlišné hlavní využití. Uvedené závěry krajského soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36 (bod 19 odůvodnění rozsudku).
40. Jinak řečeno, pokud navrhovatel nevznesl konkrétní plnohodnotné námitky týkající se přiměřenosti úpravy nastolené územním plánem, soud napadený obsah územního plánu nemůže (jako první) podrobit přezkumu z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace v širším slova smyslu), tedy konkrétně zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřebnosti), jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů) či zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). Stejně tak posuzování diskriminace, „nerozumnosti“ či libovůle v rámci zásahu do vlastnického práva je součástí hodnocení proporcionality napadeného opatření obecné povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, bod 47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 255/2020-55, bod 24).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

41. Takovéto konkrétní plnohodnotné námitky týkající se etapizace přitom navrhovatel neuplatnil.
42. Navrhovatel dále nesouhlasil s vymezení územní rezervy SOs 102 na ploše svých pozemků. Nejprve považuje soud za vhodné korigovat některá tvrzení navrhovatele, která zjevně neodpovídají skutečnosti. Není pravdou, že by navrhovatelovy pozemky byly „již po dobu 4 let“ zatíženy územní rezervou. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2020, č. j. 40 A 13/2019-103, kterým soud zrušil územní rezervu SOs 101 vymezenou na pozemcích navrhovatele, nabyl právní moci dne 6. 3. 2020. V období do nabytí účinnosti Změny č. 10, ke které došlo dne 29. 9. 2022, tedy více než dva a půl roku, tak pozemky navrhovatele zjevně územní rezervou zatíženy nebyly. Uvedené závěry krajského soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36 (bod 22 odůvodnění rozsudku).
43. Stejně tak není pravdou, že se v případě rezervy SOs 102 jedná o jedinou územní rezervu v celém územním plánu. Již ze Změny č. 10 je totiž zřejmé minimálně to, že jen touto změnou územního plánu byla zároveň vymezena také územní rezerva DG 102. S poukazem na podle navrhovatele obdobné plochy, na nichž však územní rezervy vymezeny nejsou, se pak odpůrce vypořádal na str. 37 až 38 svazku I textové části Změny č. 10, kde popsal konkrétní odlišnosti každé z namítaných ploch oproti pozemkům navrhovatele. Navrhovatel s tímto opět nijak nepolemizoval, soud proto na tuto část Změny č. 10 odkazuje. Uvedené závěry krajského soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 25. 10. 2024, č. j. 2 As 294/2023-36 (bod 22 odůvodnění rozsudku).
44. Soud projednal námitky ohledně územní rezervy SOs 102 v rozsahu včas uplatněných návrhových bodů. Zjistil, že i zde navrhovatel obdobně jako v předchozím případě do návrhu převzal argumentaci uplatněnou v řízení – tentokrát šlo o podání označené jako připomínky ze dne 20. 10. 2021, které je shrnuto v bodech 8 až 11 odůvodnění tohoto rozsudku –, kterou pouze doplnil o komentář uvedený v bodě 12 odůvodnění tohoto rozsudku.
45. V tomto směru je třeba poukázat na to, že vlastně celý návrh byl pojat prakticky pouze jako překopírování připomínek a námitek navrhovatele podaných v rámci řízení o té které změně územního plánu. Ty přitom zásadně byly odpůrcem posouzeny. Z popsaného přístupu navrhovatele tak plyne, že za takové situace mohl jen obtížně a přiléhavě reagovat na vypořádání svých námitek a připomínek odpůrcem ve vydaných opatření obecné povahy, a účinně tak rozporovat jeho závěry ať již skutkové či právní. Předmětem soudního přezkumu přitom jsou právě vydaná napadená opatření obecné povahy, nikoli třeba návrh změny územního plánu (viz např. argumentace dle první věty bodu 9 nebo poslední věty bodu 14 odůvodnění tohoto rozsudku, ve které je v důsledku prostého převzetí argumentace brojeno proti obsahu právě návrhu změny územního plánu).
46. Krajský soud však byl povinen zohlednit již výše uvedený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený ve zrušujícím rozsudku, že návrhový bod týkající se územní rezervy SOs 102 byl projednatelný, přičemž je krajský soud dle pokynu Nejvyššího správního soudu povinen vysvětlit, zda považuje územní rezervu za souladnou se zákonem a z jakých důvodů, a zabývat se i tím, zda odpůrce vymezením územní rezervy neobchází povinnosti stanovené zákonem o posuzování vlivů. Krajský soud proto postupoval v duchu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

47. Po seznámení se s argumentací odpůrce na stranách 35 až 37 textové části Změny č. 10 tak soud konstatuje, že odpůrce se v ní zabýval argumentací navrhovatele vznesenou následně i v návrhu a deklaroval, že plocha územní rezervy SOs 102 bude prověřena k zástavbě po případné budoucí změně zařazení plochy SOs 2 z nynější 3. etapy do 1. etapy. Vymezení územní rezervy zdůvodnil tím, že další rozšíření plochy SOs 2 by bylo dalším navýšením rozsahu zastavitelných ploch, přičemž v územním plánu je vymezen dostatek dosud nezastavěných zastavitelných ploch pro širokou škálu různých způsobů využití a nové záměry k prověření změnami územního plánu povoluje pouze v rámci již dříve odsouhlaseného obvodu zastavěného území a zastavitelných ploch nebo v drobných prolukách mezi rozptýlenou zástavbou. Proto nesouhlasí s dalším rozšířením plochy SOs 2, tedy s vymezením zastavitelné plochy v celém rozsahu pozemků navrhovatele s ohledem na veliký rozsah plochy (6,39 ha) a trvá na vymezení plochy v rozsahu do 5 ha. Pro ochranu území dotčeného nedořešenými vztahy je nástroj územní rezervy podle odpůrce vhodný, protože deklaruje možnost vymezení zastavitelné plochy do budoucna, třebaže v současné době to není možné.
48. Z argumentace odpůrce na straně 35 textové části Změny č. 10 a rovněž z vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení Změny č. 10 vyplývá, že stále relevantním důvodem pro vymezení územní rezervy pro něj – stejně jako v případě původní územní rezervy SOs 101 vymezené Změnou č. 6, kdy vymezení této územní rezervy bylo v grafické i textové části Změny č. 6 zrušeno pro vadu řízení rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2020, č. j. 40 A 13/2019-103 – zůstává skutečnost, že dotčený orgán ochrany životního prostředí Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, při opakovaném veřejném projednávání Změny č. 6 nesouhlasil s vymezeným rozsahem plochy SOs 2 – smíšená obytná se službami, protože plocha přesáhla výměru 5 ha pro posouzení vlivu na životní prostředí. Pořizovatel proto kompromisně tehdy i nyní zmenšil projednávanou plochu tak, aby na jednu stranu bylo dosaženo maxima rozsahu zastavitelné plochy ve prospěch navrhovatele a zároveň bylo vyhověno dotčenému orgánu hájícímu veřejné zájmy ochrany životního prostředí. Na zbylé části vymezil územní rezervu.
49. Navrhovatel v návrhu tyto úvahy odpůrce nespornuje. Z jeho argumentace se dá dovodit, že pokud byla územní rezerva v ploše vymezena proto, aby nemuselo být v celé lokalitě zpracováváno posouzení vlivů koncepce na životní prostředí (proces SEA), je podle něj takovýto postup „proti smyslu územní rezervy definované zákonem“. Touto námitkou tak navrhovatel de facto zpochybňuje, že územní rezerva SOs 102 byla vymezena na jeho pozemcích v souladu se zákonem.
50. Podle § 23b odst. 1 stavebního zákona platí, že „územní rezervou je plocha nebo koridor, které jsou vymezené v územně plánovací dokumentaci pro využití, jehož potřebu a plošné nároky je třeba následně prověřit.“
51. Podle § 23b odst. 2 stavebního zákona platí, že „změnit územní rezervu na plochu nebo koridor umožňující stanovené využití lze jen na základě aktualizace nebo změny územně plánovací dokumentace.“
52. Podle § 23b odst. 3 stavebního zákona platí, že „územní rezerva se při jejím vymezení neposuzuje z hlediska vlivů na udržitelný rozvoj území, na životní prostředí, ani na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti; uvedené vlivy se posuzují následně při aktualizaci nebo změně územně plánovací dokumentace, která má umožnit stanovené využití.“

53. Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném zrušujícím rozsudku (bod 26 odůvodnění) konstatoval, že „nelze připustit, aby byly jeho (navrhovatelovy - pozn. soudu) pozemky zatíženy územní rezervou vymezenou v rozporu se zákonným účelem. Jinými slovy nelze připustit, aby bylo vlastnické právo stěžovatele omezeno územní rezervou v rozporu se zákonem. Vymezení pozemku jako územní rezervy avizuje představu orgánu územního plánování o tom, jakým způsobem by měla být plocha v budoucnu využita. Vlastník pozemku může očekávat, že územní rezerva určená k určitému využití (§ 23b odst. 1 stavebního zákona) se „překlopí“ do obsahově totožného vymezení funkčního využití území. Takové očekávání však nezakládá právo, aby se tak stalo (rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 As 161/2018-44). Řádně posoudit zákonnost územní rezervy je tedy nutné i z hlediska právní jistoty vlastníka pozemku.“ Krajský soud konstatuje, že citovaný názor Nejvyššího správního soudu, který byl pro krajský soud závazný, dává zároveň odpověď na pochybnosti odpůrce vyjádřené při druhém soudním jednání, kdy odpůrce argumentoval, že se jedná o malou plochu územní rezervy SOs 102 a není zřejmé, jak by se takto malá plocha mohla dotknout práv navrhovatele. Z citovaného názoru je zjevné, že Nejvyšší správní soud u předmětné územní rezervy SOs 102 počítal navzdory její menší velikosti s možností zásahu do vlastnického práva navrhovatele v důsledku nezákonného vymezení územní rezervy SOs 102 ve Změně č. 10. Krajský soud dodává, že se v případě předmětné územní rezervy jedná o plochu cca 1,4 ha, což dle názoru soudu nelze považovat za zanedbatelnou plochu nemající vliv na vlastnické právo navrhovatele. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že vytvoření předmětné územní rezervy mohlo zasáhnout do vlastnického práva navrhovatele.
54. Krajský soud shledal, že územní rezerva SOs 102 je vymezena na straně 25 textové části Změny č. 10 takto: „SOs 102 územní rezerva pro smíšené obytné funkce se službami. Plocha bude prověřena k zástavbě po budoucí změně zařazení plochy SOs 2 z nynější 3. etapy do 1. etapy.“ Na vysvětlenou ohledně důvodu vytvoření předmětné územní rezervy je ve Změně č. 10 na stranách č. 35 až 37 textové části popsána již výše nastíněná situace, kdy dotčený orgán ochrany životního prostředí při pořizování Změny č. 6 původně požadoval posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (proces SEA) z důvodu, že navrhovaná zastavitelná plocha SOs 2 měla výměru přesahující 5 ha. Ze svého požadavku pak dotčený orgán ustoupil až poté, kdy byla v procesu pořizování Změny č. 6 zmenšena plocha SOs 2 pod 5 ha a na zbývajících částech byla vytvořena územní rezerva SOs 101, která však byla zrušena rozsudkem krajského soudu ze dne 5. 2. 2020, č. j. 40 A 13/2019-103, pro vadu řízení v procesu pořizování Změny č. 6 spočívající v tom, že nedošlo k veřejnému projednání územní rezervy SOs 101. Na straně 36 textové části Změny č. 10 se k nastalé situaci (zrušení územní rezervy SOs 101 soudem) uvádí: „Pořizovatel a Město Žatec se přesto již v etapě zadání Změny č. 10 ÚP opět pokusili vyjít vstříc podateli (navrhovateli – pozn. soudu). Po dohodě s vlastníkem pozemku bylo rozhodnuto přesunout plochu rezervy na jihovýchodní stranu pozemku, tj. provést směnu územní rezervy za adekvátní část zastavitelné plochy, tedy zrušit poměrnou část ze zastavitelné plochy SOs 2, vymezenou Změnou č. 6 ÚP, na které se vymezuje Změnou č. 10 ÚP nově územní rezerva SOs 102 (a stabilizovaná plocha smíšená nezastavěného území SN), a spornou část plochy (dosud územní rezerva SOs 101) v západní části nově vymežit jako zastavitelnou (projednávaná plocha SOs 2 – rozšíření). Cílem je zachování výměry plochy SOs 2. Toto řešení bylo navrženo právě s ohledem na zlepšení možnosti napojení zastavitelných ploch podatele na dopravní a technickou infrastrukturu. (...) Vzhledem k velikosti pozemků podatele nelze předpokládat umístění jednoho záměru v této ploše, tj. i v budoucnu, po případné změně z 3. etapy až na 1. etapu lze očekávat postupné zastavování pozemků směrem od silnice.“

55. Dle názoru soudu z citovaného a reprodukováného odůvodnění Změny č. 10 je zcela zřejmé, že smyslem vytvoření územní rezervy SOs 101 ve Změně č. 6 bylo vyhnout se potřebě pořízení posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (proces SEA). Následně pak při pořizování Změny č. 10 pořizovatel řešil nastalou situaci poté, co bylo zrušeno vymezení územní rezervy SOs 101 ve Změně č. 6, přičemž tuto situaci vyřešil tak, že stanovil ve Změně č. 10 výměrou prakticky shodnou územní rezervu SOs 102, která byla pouze přesunuta na jiné místo, které se jevílo vhodnější z toho důvodu, že bylo dále od silnice, a tudíž byl předpoklad, že případné budoucí zastavění této plochy bude přicházet v úvahu až později, když přednostně lze očekávat výstavbu blíže silnice a další infrastruktury.
56. Pokud jde o nezákonnost ve vztahu k vymezení územní rezervy, podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán mimo jiné vymezí „zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.“
57. Podle § 47 odst. 2 stavebního zákona platí, že „pořizovatel zašle návrh zadání územního plánu dotčeným orgánům, sousedním obcím, krajskému úřadu. V případě pořizování územního plánu jiným obecním úřadem zašle pořizovatel návrh zadání též obci, pro kterou ho pořizuje. Pořizovatel doručí návrh zadání veřejnou vyhláškou. Do 15 dnů ode dne doručení může každý uplatnit u pořizovatele písemné připomínky. Do 30 dnů od obdržení návrhu zadání mohou dotčené orgány a krajský úřad jako nadřízený orgán uplatnit u pořizovatele vyjádření, ve kterém uvedou požadavky na obsah územního plánu vyplývající z právních předpisů a územně plánovacích podkladů.“
58. Podle § 47 odst. 3 stavebního zákona platí, že „krajský úřad jako příslušný úřad ve stanovisku podle odstavce 2 uvede, zda má být návrh územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Pokud má být návrh územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, doplní pořizovatel do návrhu zadání požadavek na vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území.“
59. Podle § 47 odst. 4 stavebního zákona platí, že „na základě výsledků projednání pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem upraví návrh zadání a předloží jej ke schválení.“
60. Soud konstatuje, že územní plán je koncepcí ve smyslu § 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů, přičemž posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí je upraveno v § 10a a násl. zákona o posuzování vlivů.
61. Podle § 10i odst. 1 zákona o posuzování vlivů platí, že „při posuzování vlivů politiky územního rozvoje, územního rozvojového plánu, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí se postupuje podle zvláštního právního předpisu (odkaz na stavební zákon – pozn. soudu). Ustanovení § 20, § 21 písm. i) a § 22a písm. c) tím nejsou dotčena. Ustanovení § 2, 3, 10a, 10b a 10h se použijí obdobně a s tím, že zjišťovací řízení a veřejné projednání se postupem podle tohoto zákona neprovádí. Ustanovení § 10g se použije přiměřeně.“
62. Podle § 10i odst. 2 věta čtvrtá zákona o posuzování vlivů platí, že při pořizování územního plánu a jeho změny stanoví ministerstvo nebo orgán kraje na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 k tomuto zákonu případný požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí.

63. Podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů platí, že předmětem posuzování vlivů koncepce na životní prostředí podle tohoto zákona jsou koncepce, které stanoví rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1, zpracovávané mimo jiné v oblasti územního plánování.
64. Podle § 10a odst. 2 zákona o posuzování vlivů platí, že *„rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu je dán vždy, pokud koncepce stanoví podmínky pro jejich povolování, zejména pokud jde o umístění, povahu, velikost, provozní podmínky nebo požadavky na přírodní zdroje.“*
65. V příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů pod položkou č. 108 – *Záměry rozvoje sídel s rozlohou záměru od stanoveného limitu* je uvedena limitní hodnota 5 ha v kategorii II s tím, že příslušným orgánem k posouzení vlivu záměru na životní prostředí je orgán kraje.
66. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů platí, že *„předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena.“*
67. Soud v poměrech projednávané věci konstatuje, že již při pořizování Změny č. 6 počítal pořizovatel s tím, že bude nově vytvořena zastavitelná plocha SOs 2 o výměře 6,39 ha. Překážkou k vytvoření takto velké zastavitelné plochy bylo stanovisko dotčeného orgánu ochrany životního prostředí – Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, který s ohledem na velikost plochy nad 5 ha požadoval zpracování vlivů koncepce na životní prostředí (proces SEA). Tento postup krajského úřadu vyplýval z citovaného § 47 odst. 3 stavebního zákona a § 10i odst. 2 zákona o posuzování vlivů, kdy krajský úřad na základě kritérií v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů posuzoval obsah koncepce (Změny č. 6) mimo jiné na základě kritéria pod položkou 1b, tj. míry, v jaké koncepce stanoví rámec pro záměry a jiné činnosti, a to buď vzhledem k jejich umístění, povaze, velikosti a provozním podmínkám nebo z hlediska požadavků na přírodní zdroje. Jedná se o výlučnou kompetenci dotčeného orgánu ochrany životního prostředí, který rozhoduje formou stanoviska v procesu pořizování územního plánu, zda musí pořizovatel provést posouzení vlivů koncepce na životní prostředí. Jestliže krajský úřad dospěl k závěru, že s ohledem na velikost původně plánované plochy SOs 2 přesahující 5 ha je třeba zpracovat posouzení vlivů koncepce na životní prostředí, pak tento požadavek byl pro pořizovatele závazný. Pořizovatel se však vyhnul krajským úřadem požadovanému procesu SEA tím, že v procesu pořizování Změny č. 6 předmětnou plochu zmenšil pod 5 ha a na zbylé části vytvořil územní rezervu. S ohledem na zmenšení plochy SOs 2 pod 5 ha pak již krajský úřad nepožadoval posouzení vlivu koncepce na životní prostředí. Popsané skutečnosti jsou zmiňovány v textové části Změny č. 10, jak bylo uvedeno výše, a rovněž vyplývají z textové části Změny č. 6, strany 115 a 116, jimiž byl proveden důkaz při jednání soudu.
68. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 67/2017-38, uvedl, že *„povahou institutu územní rezervy se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-11, nebo ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Aos 2/2012-53). Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že v území dotčeném územní rezervou je i nadále možno činit změny, ovšem s výjimkou těch, které by znemožnily či podstatně ztížily budoucí využití území způsobem, pro nějž má být území prověřeno. Územní rezerva je tedy prostorem, jehož případné budoucí využití pro uvažovaný záměr se má teprve prověřit. Představuje omezení dočasného charakteru, je proto zcela na místě, aby trvala pouze po dobu nezbytnou pro prověření možnosti využití území pro*

stanovený záměr. Územní rezerva do práv vlastníků dotčených nemovitostí zasahuje, nicméně toliko dočasným omezením vlastníků dotčených nemovitostí, a to pouze omezením v možnosti realizovat záměry, které by mohly znemožnit či podstatně ztížit budoucí využití území. Vymezení územní rezervy tedy bude v souladu se zákonem tehdy, pokud je třeba prověřit budoucí využití území, účel prověření je v souladu s úkoly a cíli územního plánování a toto omezení trvá pouze po nezbytně nutnou dobu. V obecné rovině nelze vyloučit, že i u území již jednou pro konkrétní záměr prověřeného, vyvstane potřeba nového prověření s ohledem na změnu skutkových či právních okolností (např. v mezidobí dojde k rozvoji výstavby na dotčeném území nebo sousedním území, změně právních předpisů nebo změně nadřazené územně plánovací dokumentace).“

69. Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem a konstatuje, že územní rezerva SOs 102 byla ve Změně č. 10 stanovena v rozporu s § 23b stavebního zákona, a to v rozporu se zákonným účelem územní rezervy vyplývajícím ze zmíněného ustanovení i z judikatury. Jak soud zmínil již výše, územní rezerva SOs 102 je v textové části definována jako územní rezerva pro smíšené obytné funkce se službami s tím, že plocha navazuje na plochu SOs 2 a bude prověřena k zástavbě po budoucí změně zařazení plochy SOs 2 z nynější 3. etapy do 1. etapy. Z uvedeného je zřejmé, že se počítá s využitím územní rezervy pro stejný účel jako má plocha SOs 2, a to smíšené obytné funkce se službami. V odůvodnění vymezení územní rezervy SOs 102 ve Změně č. 10 jsou dle názoru soudu uváděny zčásti zástupné důvody, když vytvoření rezervy je odůvodněno tím, že další rozšíření plochy SOs 2 by bylo dalším navýšením rozsahu zastavitelných ploch, přičemž v územním plánu je vymezen dostatek dosud nezastavěných zastavitelných ploch pro širokou škálu různých způsobů využití a nové záměry k prověření změnami územního plánu povoluje odpůrce pouze v rámci již dříve odsouhlaseného obvodu zastavěného území a zastavitelných ploch nebo v drobných prolukách mezi rozptýlenou zástavbou. Dle názoru soudu skutečným důvodem vytvoření územní rezervy SOs 102 byla pouze snaha pořizovatele vyhnout se posouzení vlivu koncepce na životní prostředí (proces SEA), obdobně jako to pořizovatel učinil při pořizování Změny č. 6. Pořizovateli muselo být zřejmé, že dotčený orgán ochrany životního prostředí by požadoval posouzení vlivu koncepce na životní prostředí, pokud by nebyla vytvořena zmíněná územní rezerva, obdobně jako to dotčený orgán požadoval při pořizování Změny č. 6. Soud proto nesouhlasí se stanoviskem odpůrce, že motivy vytvoření územní rezervy SOs 101 ve Změně č. 6 byly odlišné od motivů vytvoření územní rezervy SOs 102 ve Změně č. 10. Ostatně je zřejmé, že i v procesu pořizování Změny č. 10 se pořizovatel dostal do obdobné situace, avšak ohledně zcela jiných pozemků, neboť krajský úřad nejprve požadoval posouzení vlivu koncepce na životní prostředí a posléze po úpravách návrhu zadání změny územního plánu z tohoto požadavku ustoupil (viz strany 71-75 textové části Změny č. 10).
70. Ve smyslu § 23b stavebního zákona a zmíněné judikatury je územní rezerva prostorem, jehož případné budoucí využití pro uvažovaný záměr se má teprve prověřit. Tento zákonný účel územní rezervy však zjevně není naplněn, neboť odpůrce nepotřebuje danou plochu územní rezervy jakkoli prověřovat, což plyne už z toho, že před Změnou č. 10 se v prostoru nově vytvořené územní rezervy SOs 102 nacházela část zastavitelné plochy SOs 2. Tyto skutečnosti opět potvrzují, že smyslem územní rezervy je pouze vyhnoutí se procesu SEA, neboť v budoucnu se předpokládá zařazení předmětné územní rezervy do zastavitelné plochy SOs 2, jak konec konců plyne i ze samotného vymezení a odůvodnění územní rezervy SOs 102 v textové části Změny č. 10.

71. Dále je soud přesvědčen, že postupem pořizovatele, který se stanovením územní rezervy SOs 102, kdy jinak by tato plocha byla součástí zastavitelné plochy SOs 2, vyhnul požadavku dotčeného orgánu ochrany životního prostředí na posouzení vlivu koncepce na životní prostředí, došlo k obcházení zákona o posuzování vlivů. Dotčený orgán ochrany životního prostředí vydává v procesu pořizování územního plánu závazné stanovisko, zda má, či nemá být provedeno posouzení vlivu koncepce na životní prostředí. Úvaha dotčeného orgánu, zda požadovat posouzení vlivu koncepce na životní prostředí, se odvíjí od kritérií v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů, neboť dotčený orgán posuzuje obsah koncepce (Změny č. 10) mimo jiné na základě kritéria pod položkou 1b, tj. míry, v jaké koncepcí stanoví rámec pro záměry a jiné činnosti, a to buď vzhledem k jejich umístění, povaze, velikosti a provozním podmínkám nebo z hlediska požadavků na přírodní zdroje. Pořizovatel v procesu pořízení Změny č. 10 na základě předchozí zkušenosti počítal s tím, že v případě velikosti zastavitelné plochy SOs 2 do 5 ha, což je limitní hodnota pro posuzování vlivů záměrů na životní prostředí (viz položka 108 přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů), nebude dotčený orgán požadovat posouzení vlivů koncepce na životní prostředí. Tím, že pořizovatel upravil velikost plochy SOs 2 pod 5 ha, tak nebude třeba v případě budoucího záměru umístěného na celé ploše provádět posouzení vlivu záměru na životní prostředí. Přitom však pořizovatel počítal dle odůvodnění územní rezervy SOs 102 v textové části Změny č. 10 (viz výše) s tím, že v budoucnu se tato územní rezerva stane zastavitelnou plochou a de facto součástí zastavitelné plochy SOs 2. Uvedený postup byl aprobován zastupitelstvem odpůrce, které schválilo Změnu č. 10. Tímto postupem pořizovatel, resp. odpůrce, de facto obešel zákon o posuzování vlivů, neboť pokud by plocha SOs 2 přesahovala velikost 5 ha, jak bylo původně plánováno, požadoval by dotčený orgán ochrany životního prostředí na základě zákonných kritérií uvedených v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů posouzení vlivu koncepce na životní prostředí provedené v souladu se zákonem o posuzování vlivů. Nyní však situace směřuje k tomu, že je zde územní rezerva SOs 102 o velikosti cca 1,4 ha, jejíž využití se bude řešit samostatně někdy v budoucnu při další změně územního plánu, přičemž s ohledem na velikost plochy územní rezervy lze předpokládat, že dotčený orgán ochrany životního prostředí nebude požadovat kvůli takto malé ploše ani v případě jejího zařazení do plochy SOs 2 posouzení vlivu koncepce na životní prostředí. Pořizovatel, resp. odpůrce, tak dosáhne svého cíle, tedy vyhnout se procesu SEA. V takovém postupu soud spatřuje obcházení zákona o posuzování vlivů, přičemž takový postup nemůže požívat soudní ochrany.
72. Soud shrnuje, že dospěl jednak k tomu, že vymezení územní rezervy SOs 102 ve Změně č. 10 bylo provedeno v rozporu se stavebním zákonem, a to s účelem zákona, a dále že ze strany pořizovatele, resp. odpůrce, došlo k obcházení zákona o posuzování vlivů. Soud proto považuje vymezení územní rezervy SOs 102 v grafické i textové části Změny č. 10 za rozporné se zákonem.
73. Ze všech uvedených důvodů soud napadené opatření obecné povahy (Změna č. 10) v části vymezující územní rezervu SOs 102 podle § 101d odst. 2 s. ř. s. z důvodu nezákonnosti výrokem I. rozsudku zrušil, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
74. Ohledně v návrhu požadovaného zrušení i zbývajících částí Změny č. 10 pak soud shledal, že námitky navrhovatele uplatněné ve vztahu k etapizaci výstavby nebyly důvodnými a do zbylé části Změny č. 10 nebyly žádné námitky uplatněny. Proto soud ve zbývajícím rozsahu výrokem II. rozsudku návrh zamítl.

75. Při jakémkoli dalším postupu, který se bude týkat plochy SOs 2, je odpůrce povinen brát plochu SOs 2 jako jeden celek, nesmí ji účelově rozdělovat na menší segmenty, a účelově tak obcházet povinnosti vyplývající ze zákona o posuzování vlivů.
76. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatel ve svém návrhu požadoval zrušení dvou opatření obecné povahy. Pokud jde o Změnu č. 13, byl návrh zamítnut předchozím rozsudkem zdejšího soudu aprobovaným Nejvyšším správním soudem (viz výše). Ve vztahu ke Změně č. 13 tak byl úspěšný odpůrce. V případě Změny č. 10 byl navrhovatel úspěšný částečně, a to v rozsahu zrušení územní rezervy SOs 102, avšak nebyl úspěšný ohledně etapizace. Naproti tomu odpůrce byl úspěšný ohledně etapizace a neúspěšný ve vztahu k územní rezervě SOs 102. Dle názoru soudu nelze stanovit, který z účastníků byl více úspěšný než ten druhý, případně v jakém poměru byli účastníci úspěšní. Je zřejmé, že se jednalo v soudním řízení o několika nárocích, které nejsou finančně vyčíslitelné. S ohledem na popsané skutečnosti je soud toho názoru, že úspěch účastníků v tomto soudním řízení je shodný.
77. K požadavku odpůrce na přiznání náhrady nákladů řízení (včetně nákladů na právní zastoupení) soud nad rámec výše uvedeného uvádí, že judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, bod 29, a rozsudek ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1 As 454/2017-102, bod 65) považuje náklady na právní zastoupení vynaložené obcí (městem) v pozici odpůrce v řízení o návrhu na zrušení územního plánu za účelně vynaložené zpravidla tehdy, pokud se jedná o malou obec bez dostatečného personálního zázemí, které by mohlo zajistit účinné hájení práv obce před soudy. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná. Odpůrce je poměrně velkým městem, které by mělo mít k dispozici dostatečný odborný aparát schopný zajistit zastoupení odpůrce v řízení o návrhu na zrušení územního plánu, aniž by bylo třeba využít služeb advokáta. Náklady odpůrce na právní zastoupení proto soud nepovažuje za účelně vynaložené. I kdyby tedy odpůrce byl v řízení více úspěšný než navrhovatel, nemohl by mu soud přiznat ani částečnou náhradu nákladů řízení spočívajících v právním zastoupení odpůrce.

78. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem III. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu